

εἶπεν εἰς τὸν ζωγράφον.—«Κύριε κάμε τὴν εἰκόνα μου, ὡς σοὶ παρήγγειλα, ἀλλὰ κάμε τὴν τοιαύτην ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ γνωρίσῃ ὅτι εἶναι ἰδική μου.»

* *

Φλύαρός τις καὶ πνεύματος ἐστερημένος, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀνοησιῶν του κατεζάλισεν ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν τὴν συναναστροφὴν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο, ἀποταθείς ἐπὶ τέλους πρὸς κυρίαν τινά, εἶπε,—Κυρία μου, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι λαλῶ ὡς βιβλίον; ὦ! μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον ἀπὸ τοῦ ποῖον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὶ τὸ δέσιμον.

* *

Ὑπαξωματικός τις, καταδικασθεὶς εἰς ἀπαγχόνισιν, ἤθελον νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου τὴν γυναῖκά του τὴν παρμονὴν τοῦ θανάτου του. Ἄλλ' ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ παθητικωτέραν τὴν περιγραφὴν, τῇ ἐσημείωσε τὰ πράγματα οὐχὶ οἷα ἦσαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν του, ἀλλ' οἷα ἤθελον εἶσθαι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σύζυγός του ἤθελε τὴν ἀναγινώσκει «Ἀγαπητὴ μοι συμβία, τῇ ἔλεγεν, ἀφοῦ σοὶ εὐχρηθῶ τὴν ὑγίαν τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἀπολαμβάνω, σοῦ λέγω ὅτι ἐγὼ ἐκρεμάσθην χθὲς τὸ μεσημέρι, ὅτι δὲν ἐβασανίσθηκα πολὺ, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ὅτι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ὅλην τὴν συνάθροισιν λυπούμενην με. Σὺ δὲ ἐνθυμοῦ μοι ἐνίοτε, καὶ ἐνθυμιζέ με εἰς τὰ πτωχὰ τὰ παιδιὰ μου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πλέον πατέρα. Ταῦτα καὶ μένω ὁ μέχρι θανάτου πιστὸς σύζυγός Σου.

* *

Πορθμεὺς τις ἐδέχθη εἰς τὴν λέμβον του νέους τινὰς οἵτινες εἶχον πάντες λάθει ὀνόματα ζώων, ὡς λέων, τίγρις, κύων, πάνθηρ, κ. τ. λ. Ὅτε ὁ πορθμεὺς ἤκουσεν αὐτοὺς καλοῦντας ἀλλήλους διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων, διερράγη εἰς γέλωτα ἄσβεστον. Οἱ νέοι τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν.—Γελῶ ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, βλέπων διὰ μιᾶς τὴν λέμβον μου μεταβληθεῖσαν εἰς κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνήχθησαν παντὸς εἶδους ζῶα.

Ἐν Πειραιεῖ.

Ἀ—ίδης.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐπὶ τῷ ὁ κόσμος ὅλος
καὶ τοῦραυτοῦ ὁ θόλος
γλυκὰ χαμογελά.
Καὶ τὰστρο ἔνα ἔνα
ἐχάθησαν σθυμμένα

Πουλάκῃ τὰτῃ τὰτῃ
φιλοῦνται μέσ' τῇ φτέρῃ
στῆς βρύσας, στὰ κλαδὰ
καὶ μὲ χαρὰ πετοῦνε
καὶ γλυκοτραγουδοῦνε
μ' ἀπόμετη καρδιά.

Τὸ πῦμα σὰν κρουστάλι
γοργὸ στὸ περιγιάλι
φιλεῖ τὴν ἀμμονδὰ
καὶ τὸ τραγοῦδι φέρνει
τοῦ ναύτη, ποῦ τὸν δέρνει
ἡ μαύρη ξενιτεία.

Ἡ φύσις δὴ χαίρει
καὶ τραγουδεῖ τ' ἀγέρι
τὴν τόση ὁμορφιά
Μόν' ἡ καρδιά μου μένει
βουβή, καὶ τυλιγμένη
σὲ μαύρη συννεφιά.

Ἐν Πειραιεῖ 15 76ρίου 1883.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

(Ἀφιερῶται τῷ φίλῳ ἐκδότῃ τοῦ «Ἀπόλλωνος»
κ. Α. Κ. Σακελλαροπούλῳ)

ὦ, εἰπέτε μοι, ποῦ τρέχω; ἐστερήθην τοῦ φωτός μου
Καὶ μαραίνεται μοῖρῃς ἡ πολυπόρος ψυχὴ μου.
Μαύρη νύξ καὶ ἀπαισία περιχύεται ἐμπρὸς μου
Καὶ γηράσκει παρακαίρως ἡ νεότης ἡ πτωχὴ μου.
Τὸ νεανικόν μου βῆμα φέρω ἀσκοπον καὶ τρέμον.
Εἴμαι φύλλον, ὅπου δαίρει ἡ μαρία τῶν ἀνέμων

ὦ, εἰπέτε μοι, δὲν λάμπει ἡ ἐρατεινὴ Σελήνη
Εἰς τοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω τὰς μαγνιτικὰς ἐκτάσεις;
Εἰς τὴν φύσιν τὴν ὡραία τὸ γλυκὺ της φῶς δὲν χύνει
Καὶ τὰ στήθη τὰ ποροῦντα εἰς ἀγγελικὰς ἐκστάσεις
Κ' εἰς χιμαῖρας γλυκντάτας, ὡς προτοῦ δὲν βαλσαμόνει
Καὶ τὸν Πάρνηθα ὁ Φοῖβος ὁ ὡραῖος δὲν χρυσόνει;

Εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖ πέραν δὲν ἀνθεῖ καὶ τὸρ' ἀκόμη
Τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἀνθος τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐρώτων;
Τίς τὸ δρέπει τόρα, ποῖα τὸ φορεῖ εὐώδης κόμη;
Εἴτ' ἐντρύφημα δακρύων ἢ ἁσμάτων καὶ γελώτων;
Δι' ἐμὲ ὦ, δὲν ἀνθίζουν, ὅπως ἄλλοτε, οἱ κῆποι.
Πόνοι ἤδη μὲ μαστίζουν καὶ μὲ τήκει μαύρη λύπη.

Εἴμην ἄλλοτε εὐδαίμων, εὐχαρι πτηνὸν καὶ ψάλλον
Εἰς γλυκεῖας μελωδίας ἁσμάτα φαιδρὰ ἀγάπης.
Ἡ ζωὴ μου ἦτο ἔαρ, ἀετνάως ἀναθάλλον,
Καὶ τοῦ ἔαρος τὰ ῥόδα καὶ τῆς ἐξοχῆς ὁ τάπης
Ὁ γλυκὺς μου ἦσαν πόθος καὶ ἐσκήρτα ἡ ψυχὴ μου,
Ἀλλὰ τόρα μὲ μαραίνει χάος σκότους καὶ ἐρήμον.

ὦ φιλάττη μου, γλυκεῖα, ἀνθοστολισμένη, φύσις,
Πῶς ποθῶ τὰ σ' ἐπαρίδω, οὐρανὸν σαπφειρωμένον;
Νὰ τρυφήσω θέλω πάλιν εἰς ἀντίφωτον ἀνθήσει
Καὶ τῆς Ἀττικῆς αἱ δύσεις τὰ μὲ θέλξουν χρυσωμένα.